

# **Christopherrel csak a gond van**

*monodrÁma* Mark Haddon: A kutya különös esete az éjszakában *című regénye alapján*

*Szöveg:* Csernai Mihály

*Előadó-rendező:* Simon András

Siobhan szerint nincs humorérzésem. Szerintem meg nem vagyok kutyagyilkos. A kettőből az egyik nem igaz. Az egyiket be is akarom bizonyítani.

Hölgyeim és uraim!

Önök, akik most néznek – nem szeretem, ha néznek. (*Zavarba jön.*) De most a becsületem a tét.

A nevem Christopher, tizenöt éves vagyok, és nem én öltem meg Wellingtont. Most azért jöttem, hogy elmondjam: tudom, ki ölte meg. Azt is el mondom, hogy jöttem rá. Meg még pár dolgot, ha eszembe jut.

Néha eszembe jutnak dolgok. Máshogy, mint másoknak. Ez sokszor okoz nekik gondot. A dolgok, amik eszembe jutnak, meg én is sok gondot okozok. Apától hallottam múltkor, ahogy sóhajtozik és mondja valakinek, hogy Christopherrel csak a gond van. Na, az lehet, hogy velem csak a gond van, de attól még kutyagyilkos nem vagyok.

Kiskoromban nehezen tanultam meg beszélni. A szüleim nagyon aggódtak, azóta meg azt mondogatják, jól behoztam azt a pár év lemaradást. Illetve csak apám mondogatja, mert anyám nincs itthon. Szokták kérdezni, hol van. Temetőben – mondom ilyenkor, és az emberek szomorúak lesznek tőle. Én nem akarom őket elszomorítani, de hát ez az igazság! Érdekel a halál. Olyan rejtélyes. Apámat sokszor megkérdeztem, hogy halt meg anya, ilyenkor elsápad, aztán dühös lesz. Ezeket a dolgokat Siobhantól tanultam. Siobhan egy csomót segít nekem. Megtanított engem mindenféle tök érdekes dologra, hogy működik a világ, hogy működnek az emberek. Mondjuk ezt szerintem ő sem érti mindig. Ő mondta, hogy ha az emberek ilyen képet vágnak, mármint nem ilyet, hanem ilyet, mutatom (*Mutatja.*), az azt jelenti, hogy dühösek. Na, ezt a képet látom apán mindig, ha anyáról kérdezgetem.

Alig emlékszem rá. Mármint anyára. Csak egy dal maradt tőle, hogy is van? (*Elkezd dúdolni egy altatót.*) Ez olyan szép. Néha titokban el szoktam dúdolni este. Olyankor már nem félek. Amúgy sem félek, én már elmúltam tízéves, a tízévesek még félnek. Én már nem. A sötétben sem. Mondjuk, arra mindig ügyelek, hogy az ágyamban rend legyen. Állítólag van egy ágyneműszörny, aki kisgyerekek fülét eszi. Éjszakánként kibújik a lakhelyéről, és ha meglát egy fület, azt megeszi, ezért muszáj, hogy ne a fületem lássa meg. Ha a takaró cipzárja a fülem felé néz, kikészülök. Siobhan szokta így mondani, hogy kikészülök. „Christopher, nem szeretem, amikor kikészülsz” – folyton ezt mondja Siobhan, én pedig próbálok nem kikészülni.

(*Megint dúdolja az altatót.*) Még mindig szép. Szeretem ezt a dalt. Nem csak esténként nyugtat meg, hanem napközben is. Nincs sok jóbarátom. (*Elgondolkodik.*) Nincs sok barátom. (*Csend.*) Nincs barátom. Jó, egyedül szoktam játszani. Suli után, mikor apa még nincs itthon, olyankor kimegyek az udvarra. Van egy kedvenc székem, abban szoktam ülni. Nézem az utat, hogy ki érkezik haza. A piros autók a kedvenceim, mindig megörülök, ha elmegy egy az utcán. Ha tíz piros autót számolok egy nap, az egy jó nap. Siobhan szerint ez csak babona. Babona: hiedelem, tévhit, amely bizonyos változások létrejöttét a természet törvényeinek ellentmondó törvények működésének, illetve bizonyos eszközök, eljárások, körülmények titokzatos következményének tulajdonítja vagy ezzel magyarázza. Mikor Siobhan azt mondta, babona, akkor csak bólogattam, aztán hazajöttem és megnéztem a szótárban. Aztán megtanultam, csak hogy mindig tudjam, hogy mit jelent.

Aznap, mikor Wellington meghalt, csak hét piros autó ment el a ház előtt, és ebből tudtam, hogy ez egy balszerencsés nap lesz. Minden nap balszerencsés, amikor csak hét autó megy el.

A hét az egy rossz szám, ennyien vannak a gonoszok, ezt apa mondta egyszer. Meg a sárkánynak is ennyi feje van. Meg eleve, prímszám, a prímszámok meg csak magukkal meg eggyel oszthatóak. A prímszámokat szeretem, a hetest nem. Olyan baljós, pedig csak két vonalból áll.

Ültem, néztem az autókat, és már épp nagyon elszomorodtam azon, hogy csak hetet számoltam, amikor oldalra néztem, és a kerítésen át megláttam Wellingtont. Nem lepődtem meg, mert szoktam látni őt máskor is, mindig odajön a kerítéshez, én meg mindig így kitartom elé a kezem, olyankor azt hiszi, adok neki valamit, és tisztára összenyálaz. De aznap Wellington nem jött oda, és nem nyálazott. Ott feküdt, mozdulatlanul, és nekem nagyon furcsa lett. Közelebb mentem, hogy megnézzem. Valami mintha lett volna benne. Már mint a kutya, valami oda nem illő - nem tudtam eldönteni, mi az, de kíváncsi lettem. Mindig szeretek a dolgok végére járni. Lehet, hogy Wellingtonnak segítségre van szüksége, gondoltam. Tudtam, hogy van egy kis lyuk a kerítésen, Wellington néha átgött, olyankor nagyon boldogan nyálazott össze. Nem szerettem, ha összenyálaz, de játszani meg nagyon. Olyankor kicsit kevésbé voltam egyedül.

Mikor átértem a kerítésen, már láttam, hogy valami nem stimmel. Wellington nem mozdult, és most, közeliről megláttam, hogy az oda nem illő dolog egy vasvilla volt. Közelebb mentem, hogy megvizsgáljam. Wellington szeme nyitva volt és egyenesen rám nézett.

Siobhannal megtanultam, hogy az emberek különböző arcokat képesek vágni. *(Szemlélteti.)* Ez például egy csodálkozó ember arca. Ez egy szomorú ember arca. Ez egy boldog ember arca. Ez pedig - egy dühös ember arca. Azt hiszem, ez utóbbit láttam meg. Ott ültem Wellington mellett, meg voltam ijedve (olyankor ilyen arcom van), végignéztem a vasvillán, aztán megint Wellingtonon, és közben nem vettem észre, hogy Mrs. Shears bukkant fel a háza ajtajában.

“Mi ez? Ki az?” - valami ilyesmit kiabált, aztán az előbb mutatott dühös arccal kezdett közelíteni felém, én meg egy pillanatra megijedtem, főleg mert olyan volt, mintha Wellington is pislantana egyet, és nem tudtam eldönteni, hogy tényleg vagy csak én pislogtam és emiatt volt ez a furcsa illúzió, de ezt nem volt időm végiggondolni, mert Mrs. Shears ekkor ért oda, eddigi dühös arca kétségbeesettbe váltott, és rikácsoló hangja is elakadt egy pillanatra. Ekkor volt egy kis időm, hogy rendbeszedjem a gondolataimat, és körülnézzek. Nem tűnt valami fényesnek a helyzetem: a kerítésen az eddig alig kutya méretű lyuk gyerekméretűvé, pontosabban az én nagyságomnak megfelelő méretűvé szakadt a lyuk, én meg itt térdelek egy kutya mellett, akinek a hátából kiáll egy vasvilla. És senki más nincs a környéken sem, csak Mrs. Shears, aki úgy néz ki, összeszedte magát a döbbenetből, mert most elkezdett iszonyatosan jajveszékelni. Mindig utáltam a rikácsoló hangot, annyira éles, mintha tüket szúrnának a fülembe, úgyhogy be is fogtam rögtön, ilyenkor kicsit meg kell nyugtatnom magam, mert különben dühös leszek, ha meg dühös vagyok, akkor nagyon sok olyan dolgot csinállok, amit egyébként nem szeretnék. Apám már többször volt az iskolában, még régebben, ott mindig szigorú arcú tanárok csóválták a fejüket, hogy “Christopherrel csak a baj van”, apám meg egyetértően bólogatott olyankor, pedig csak annyi történt, hogy bedühödtem, és olyankor nem mindig tudom, hogy mit csinállok. Az a néhány perc simán kiesik a fejemből. Mintha soha nem lett volna ott. Olyankor mindig nagy levegőket kell vennem, aztán néhány pillanat és visszatérek. Most, mikor meghallottam Mrs. Shears rikácsoló hangját, a fülemre tettem a tenyeremet és elkezdtem lélegezni. Meg akartam nyugodni. A szemem sarkából láttam egy rendőrautót közeledni, égett a villogója, a sziréna hangosabb volt, mint az imént Mrs. Shears, és én nem tudtam uralkodni magamon, hiába próbáltam megnyugodni. Beszív,

kettő, három négy, benntart, kettő, három, négy, nyugodj meg, Christopher, mondja nekem a rendőr, de én nem tudok megnyugodni, bedühödtem és ilyenkor nem tudom, mit csinálok.

A következő pillanatban már a rendőrautóban ülök. A rendőr arcán egy óriási piros folt, a tenyerem nyoma. Kinézek a rendőrautó ablakán, lassan kezdek megnyugodni. Ki akarok szállni. A filmekben a bűnözők ülnek a rendőrautó hátsó ülésén, de én nem vagyok bűnöző. "Nem vagyok bűnöző" - kiabálom, Mrs. Shears morog erre valamit, a rendőr pedig rámnéz, és esküszöm, szomorú a szeme. A szomorú embernek épp ilyen arca van, ezt Siobhantól megtanultam. Eszembe jut Siobhan, és én is szomorú leszek. Mi lesz, ha megtudja, hogy bűnöző lettem? Nem vagyok bűnöző, nem csináltam semmit, de már nem tudom, hogy ezt kimondtam-e, vagy csak gondoltam. A rendőr bácsi beült az első ülésre, sóhajtott egyet és elindult. Még sose utaztam rendőrautóban. De nagyon fura szaga van. Beszív, kettő, három, négy, gondolom - ezt is Siobhan tanította nekem, így kell megnyugodni, Christopher, ha baj van, csak lélegezz, mondta.

Olvastam Sherlock Holmes-t, az egyik kedvencem, de itt a rendőrőrsön senki nem olyan, mint amilyennek az alapján elképzeltem. Ezek a rendőrök sokkal mogorvábbak, és nem tanácstalanul vakarják a fejüket, hanem kifejezetten idegesen járkálnak fel-alá. Pedig ha Sherlock itt lenne, biztosan rám mutatna és annyit mondana: "ez a fiú nem bűnös", aztán megkérdeznék tőle, hogy "igen, Holmes, akkor mégis ki követte el ezt a megbocsáthatatlan bűntettet?" - és akkor Sherlock körbenézne, összeszedné a bizonyítékokat, hümmögne pár sort, "kérem, Watson, ezt jegyezze fel", aztán egyszercsak diadalittasan felkiáltana, hogy "megvan!" De itt most senki nem kiált fel diadalmasan. Hangosan csörögnek a telefonok, az emberek kiabálnak, engem meg odaültettek egy székre, velem szemben egy fiatal rendőr ül és csak vizslat a tekintetével, biztos azt akarja felmérni, hogy vajon miért lehetek itt. Mit csinálna most Holmes? - gondolkodtam, és csak arra tudtam gondolni, hogy biztos nem ülné itt ezzel a fiatal rendőrrel szemben, hanem felvenné a kesztyűt és saját szakállára kezdene nyomozni. Ki lehet Moriarty professzor ebben a történetben - ez jut eszembe, amikor meglátom az ajtón belépni apát. Az a rendőr kíséri, aki behozott ide. Ismerem egyébként, rendes ember, Luke kapitánynak hívják. Mindig kedves volt velem, messziről integetett, mikor az utcában járt. Most azonban nem integet. A tenyerem nyoma már alig látszik rajta, sokkal halványabb, mint volt. Apa felém néz, és sóhaj. Legszívesebben messziről kiabálnám neki, hogy "nem csináltam semmit, itt csak valami félreértés történt", ezt mondják mindig Holmes-nak is azok, akikről végül kiderül, hogy tényleg ártatlanok, de most nem jön ki hang a torkomon.

Mérgecs vagyok, és csak Siobhan jár a fejemben, hogy mit tanított az emberek arcáról. A szemben ülő rendőrt próbáltam leolvasni, neki leginkább unott arca volt. Ilyen. *(Szemlélteti.)* Aztán mire tovább gondolkodhattam volna, megláttam apát, ahogy kezét fog Luke kapitánnyal. Mi ez? Mi ez a kézfogás? Elárul! Ő hozott be ide, miatta ülök ezen a széken, akkor mi ez a kézfogás? Igazságtalanság!

Ezt az utolsó szót hangosan is kimondom, ennyire nem vagyok ura a saját cselekedeteimnek. A rendőr velem szemben eddig egykedvűen nézett maga elé, most rám néz. Mosolyog, esküszöm, mosolyog, csak tudnám miért. Igazságtalanság.

Apa sétál felém. Fel vagyok készülve a legrosszabbra. Biztos mérgecs lesz, gondolom. Mindig mérgecs, ha olyan helyekről kell hazavinnie, ahol semmi keresnivalóm. Egyszer, még kiskoromban rosszul lettem a játszótéren a mászókan, akkor például emlékszem, hogy mérgecs volt. "Nem azért jöttünk, hogy hisztériázz" - mondta akkor, nem értette, hogy az nem hisztéria, hogy nem tudok lemászni. "Ahova egyszer felmegy az ember, onnan le is tud jönni". Akkor ráhagytam, de a büntudat meg bennem marad. Most azt se tudom, mi történt

velem. Ha most megkérdezné, mit csináltam, nem tudnám megmondani. Én csak megnéztem, mi történt Wellingtonnal.

“Menjünk, Chris” - hallom a fülemben. Felnézek. Apám nem mérges. Még csak nem is csalódott. Siobhantól egy csomó érzelmet tanultam, de ezt most nem tudom beazonosítani. Olyan, mintha szomorú lenne. Közben meg látom, hogy ő maga se érti, mit is keresünk itt valójában.

Az autóban ülve nem szólt semmit hozzám. Máskor kifaggatna egy ilyen eset után. Mit csináltam, miért csináltam, hogy történt, de most nem kérdez semmit. Kicsit zavar is. Aztán leparkol a ház előtt, rám emeli a tekintetét. Ülünk szótlanul. Nem nyitja ki az ajtót, én se merem.

“Mit csináltál, Chris?” - kérdezi végül, alig hallhatóan. Elmondom neki, hogy megtaláltam Wellingtont. “Miért ütötted meg a kapitányt?” Nem tudom. Megijedtem, gondolom. Apa sóhajt.

Nem én öltem meg! - teszem hozzá, mintegy kötelességtudatból. Apa megint sóhajt. “Tudom, hogy nem te ölted meg.” Én a légynek se tudok ártani, ezt szokta mondani Siobhan, és most ezt rebegek én is az autóban apának. De most mindenki azt hiszi, hogy én öltem meg!

Senki nem hiszi azt, próbál apa nyugtatni, de ő is tudja, hogy ez nem igaz. Mrs. Shears és Luke kapitány is azt hiszi, én voltam, ez rögtön kettő. Ki tudja, ők még kiknek mondják el. Ki tudja, lehet, hogy Luke kapitány hazamegy és mikor megkérdi otthon a felesége, hogy mi volt a munkában, akkor Luke kapitány szigorú tekintettel elmeséli, hogy Christopher már megint bajt csinált. Megölt egy kutyát és megütött egy rendőrt. Egy vérbeli bűnöző! - mondja majd ekkor Luke kapitány felesége a fejét csóválva, és ha legközelebb összefutunk, majd ujjal mutogat rám, “ő ölte meg azt a szerencsétlen kutyát, és még a férjemet is megütötte”, mondja majd, és körülötte hevesen bólogatni fognak.

Nem én öltem meg Wellingtont - ismétlem. De ki fogom nyomozni, hogy ki tette.

Apám vonásai egy pillanatra megkeményednek. Az élet nem egy detektívregény, Chris - mondja, nem kell mindenről mindent tudni.

Siobhan pont az ellenkezőjét szokta mondani, hogy a világ túl nagy ahhoz, hogy megértsük, de az a jó, ha törekedünk rá, hogy minél többet tudjunk róla. Márpedig én ki fogom nyomozni! Én nem akarok Moriarty professzor lenni! Én Sherlock Holmes akarok lenni!

Most először érzem azt apán, hogy mérges. Nem éreztem rajta, mikor bejött értem a rendőrségre, útban a kocsí felé sem mondott semmi ilyet, de a hazafelé tartó úton is inkább a csodálkozást és a szomorúságot éreztem rajta, haragot nem. Most viszont érezhetően haragszik. Nem értem. Miért haragszik, ha nyomozni akarok?

Holnap bocsánatot kérek Mrs. Shears-tól, jelentem ki. Apa ettől csak még mérgesebb lesz. “Nem haragszik rád” - ennyit képes kinyögni, de nem tudhatja. Honnan is tudhatná? Ő nem hallotta, ahogy Mrs. Shears kiabált velem, vagy ahogy a rendőröket hívta. Nem értem. Miért nem akarja apa, hogy nyomozzak? Hogy tisztára mossam a nevem? “Nem akarom, hogy Luke kapitány felesége mindenkinek azt mondja, hogy kutyagyilkos vagyok” - mondom apának, aki erre csak annyit mond: Christopher, megtiltom, hogy nyomozz Wellington után. Téma lezárva.

Téma lezárva. Annyiszor hallottam ezt már! Apa mindig ezt mondja, ha be akar fejezni egy beszélgetést. Én ilyenkor nem tudok mit mondani. Ha le van zárva, hát le van zárva.

Miközben szálltam ki az autóból, titokban már azt terveztem, hogy hogyan fogom elkezdni a nyomozást. Először is biztosan át kell mennem Mrs. Shears-hez tisztázni a dolgokat. Talán ha őt sikerül megnyugtatnom, hogy nem én öltem meg a kutyáját, akkor hajlandó lesz nekem segíteni.

Anya halála után sokat jártunk Mrs. Shers-hez. Teát főzött, két cukorral, ahogy szeretem, kevés tejjel, apa meg kávézott. Süti is volt. Néha ő jött át hozzánk, olyankor segített rendet rakni a házban. Apa is nyugodtabb volt akkoriban. "Anya hol?" - ezt kérdeztem mindig, ilyenkor apa mindig láthatóan ideges lett, mintha nem tudta volna elfogadni, hogy mi történt. "Anya elment, nincs." - mondta ilyenkor, Mrs. Shears pedig főzte a teát, néha szipogott kicsit, de mindig sikerült elterelnie a figyelmemet. "Mennyi tejet kérsz, Chris?" "Csak egy kiskanálnyi" - mondtam. És teáztunk. Rengeteget teáztunk. Siobhan azt kérte, rajzoljam le a családukat, akkor lerajzoltam apát, magamat, meg Mrs. Shears-t is, ahogy teát főz, meg Wellingtont, ahogy a lábunknál fekszik. Siobhannak elmeséltem, hogy ez nem anya a képen, hanem a szomszédunk, Mrs. Shears, mert anya nincs többé, akkor Siobhan valamiért szótlan lett, pedig addig mindig tudott valamit mondani a dolgokra. Azt nem értettem, hogy apa miért nem teszi ki a hűtőre a rajzomat. Addig mindig kitette, de ezt a rajzot betette egy mappába, és elrakta a szobájába. Apa szobája egyébként óriási, akkora polcok vannak ott, hogy fel se érem, és ezt a mappát direkt olyan helyre rakta, amit nem érek fel. Rosszul esett, hogy nem teszi oda a többi rajzom közé. Egy időben a hűtőnk tele volt a rajzaimmal, mikor oda nem fért, akkor a falra kezdtük el kirakni őket. Apa vett szép kereteket is, bekereteztette, úgy nézett ki tőle az összes kép, mintha legalábbis valami múzeumban lennénk. Aztán egy idő után már én se rajzoltam annyit, így nem bővült a kiállítás. Siobhan szokta is kérdezni: "Miért nem rajzolsz, Christopher?" Nem vagyok már ötéves, mostanában nem írok. Inkább írni szoktam. Mint a naplóm. Meg a detektívregényemet, amit elkezdtem, egy Sherlock Holmes-hoz hasonló nyomozó a főszereplője, akit Christophernek hívnak és mindenféle csúnya ügyben nyomoz. Ki tudja, talán ebből a történetből is egyszer írok egy regényt. De most nem tudok ilyenekkel foglalkozni, most nyomoznom kell. Néha elkalandoznak a gondolataim, olyankor az segít, ha leírom őket, és akkor nem felejttem el. Mondjuk, a teázásokat Mrs. Shears-nél biztos nem fogom elfelejteni, főleg mert nemrég vége lett. Egyszer kérdeztem apát, hogy "nem megyünk át Mrs. Shears-hez?", apa meg nem válaszolt, csak dörögött valamit. Mindig ezt csinálja, ha mérges, vagy ha nem akar beszélni. Nem tudtam, hogy apa miért mérges vagy miért nem akar beszélni. Még egy pár napig kérdezgettem, aztán valahogy én is leszoktam róla. Ha nem, hát nem. Még az első pár napban nagyon foglalkoztatott, hogy vajon miért nem megyünk, vagy hogy apa miért lesz mérges, ha szóba jön a teázás, aztán elengedtem. Szeretem, ha a dolgok a megszokott mederben folynak, de azt is tudom, hogy az emberek nem ilyenek. Nem lehet mindig ugyanúgy viselkedni. Nekem is fel kell nőöm, és el kell viselnem, hogy nem mindig az van, amit akarok. Siobhan ezt fejlődésnek hívja, én meg csak simán úgy, hogy leszokom a teázásról, ha nem megyünk át Mrs. Shears-hez. Vagy ha nem jön át ő hozzánk. Nem teázni egyenlő fejlődni.

Téma lezárva - mondta apám, de én tudtam, hogy semmi nincs itt lezárva. Minél hamarabb túl akartam lenni a találkozáson Mrs. Shears-szel. Ehhez persze az kell, hogy apám ne lássa meg, hogy átmegegyek. Ha ő egyszer témalezár, akkor nem tántorítja el semmi. Márpedig itt most olyan határozottan témalezárt, amelyet korábban még soha nem láttam tőle.

Mindent mindig megtervezek. Ez most sem volt másképp, mégis - mintha a lábam magától vitt volna. Kiszökni otthonról nem okozott különösebb gondot, gyakran megesett korábban is.

Nagy levegőt vettem, és bekopogtam Mrs. Shears ajtaján. A másodpercek csak peregtek. Ezt a kifejezést Siobhantól tanultam. Először nem értettem, hogyan tudnak a másodpercek peregni. Az nem pereg, az telik. Aztán Siobhan elmagyarázta, hogy régen az emberek homokórával mérték az időt, és abban ahogy pergett a homok, úgy telt az idő. Néha mi is használtunk homokórát, mikor még Activity-ztünk, de egy ideje már nem játszottunk, mert sose értem bele az időbe, és olyankor mindig zabos lettem. Apám ezt hisztinek hívta, pedig csak idegesített, hogy megint miattam veszünk. Peregnek a másodpercek, számolom, 15, 16, 17, már lassan fél perce itt állok és nem történik semmi. Újra kopogok, próbálok nem türelmetlenné látszani, de a szívem a torkomban dobog. Ez is milyen muris kifejezés már, hogy torokban dobog a szív. A szívnek nem ott van a helye. Kicsit így érzem magam én is, nem itt van a helyem, de erőt veszek magamon. Végiggondolom, mit is akarok Mrs. Shears-nek mondani, de nincs időm teljesen végigpörgetni, mert ekkor...

“Szia, Chris.” - Mrs. Shears csendesebb, mint amilyen szokott lenni. Sosem volt egy hangos figura, főleg mióta anya meghalt. Előtte állítólag kórusban énekelt, szóval biztosan szép hangja van, most ebből a szépségből csak erőtlenség maradt. “Jó napot, Mrs. Shears, én vagok az és csak azért jöttem, mert sajnálom, ami Wellingtonnal történt, higgye el, nem én voltam, és ezt be is bizonyítom, ez itt a Baker Street, én Sherlock Holmes vagyok és azért jöttem, hogy elmondjam, ki fogom nyomozni, hogy mi történt és bebizonyítom, hogy nem vagyok kutyaagyilkos.” Egy levegővel mondom el mindezt, mert tudom, hogy kevés időm van, meg ki tudja, Mrs. Shears meghallgat-e. Lehet, hogy rámvágja az ajtót, de az is lehet, hogy behív, megkínál engem almás pitével és hosszan beszélgetünk, én nyomozok, felírok mindent, amit mond, hiszen ő az első tanúm életemben, végignézek rajta, hasonlít is egy első tanúra, azok mindig ilyenek, kicsit erőtlének, általában idősebbek és azt szokták mondani, hogy ők nem láttak semmit, én majd mindezt felírom, közben elrágcsálom az almáspitét, aztán majd egy boldog és örömteli pillanatban felfigyelek egy apróságra, és az alapján végül megfejttem az ügyet.

Mrs. Shears nem vágta rám az ajtót és nem hívott be almáspitézni. Csak sóhajtott egyet és szóltanul nézett rám. Ezt nem értem. Én azt értem, amit mondanak nekem, de ha szóltanul néznek rám, abban épp az az idegesítő, hogy nem mondanak semmit. Csak néznek. Én meg ezt nem értem, hogy miért néznek. “Mrs. Shears, én nyomozni fogok.” - mondom, csak hogy nyomatékosítsam szándékaimat Mrs. Shears-nek. Mrs. Shears azonban mit sem törődött az én szándéknyomatékosítással, csak csendesen annyit mondott: “Christopher, te maradj ki ebből.”

Ezt nem értem. Mármint, a szavakat értem, csak az értelmét nem ennek a mondatnak. Mi az, hogy maradjak ki ebből? Ő talán nem akarja megtudni, ki ölte meg Wellingtont? Holmes erre azt mondaná, “gyanús, nagyon gyanús”, de én csak annyit tudtam mondani: “Mrs. Shears, tudja, ki ölte meg Wellingtont?”

Mrs. Shears arca elkomorult. Továbbra is az ajtóban álltunk, és nekem egyre kényelmetlenebb volt a helyzet, mert nem az történt, amit elképzeltem. Siobhan azt szokta mondani, “Christopher, a dolgok sosem úgy történnek, ahogy elképzeljük”, és én ezt mindig jól el is hittem neki, de közben titkon arra vágytam, hogy ha egyszer elképzelek valamit, az történjen is úgy. Mint például most. Életem első nyomozása nem indulhat rögtön kudarccal! A sarkamra kell állnom, gondoltam, és - csak hogy ismét csak nyomatékosítsak - tényleg kicsit a sarkamra álltam, ali érezhetően felemelkedtem a földről, persze csak a lábfejem. Azt éreztem, hogy ennek a beszélgetésnek annyi, ebből a tanúból én nem húzok ki többet. Lassan hátrálni kezdtem az udvar felé. Megint elképzeltem, hogy Mrs. Shears egyszer csak rám néz, kicsit megesik a szíve rajtam, behív, megkínál almáspitével, és...

Christopher, a fenébe is, mondtam magamnak, pedig nem szoktam káromkodni, de tényleg ezt mondtam, hogy Christopher, a fenébe is, nem gondolhatsz most az almáspitére. Koncentrálj! Nézz körül, mit látsz? Itt a kert, amiben megtalálta Wellingtont, egy kutyanagyságú bemélyedés van a fűvön, körülötte egy-két helyen még a vércseppek is látszanak. Holmes nem kérne DNS-vizsgálatot, mert akkoriban még nem kértek, én meg feleslegesen is kérnék, na nem azért, mert tizenöt éveseknek úgysem adnak, hanem mert összesen annyit tudnának érdemben megállapítani, hogy az egy kutyának a vére, amit amúgy is tudok. Kicsit hányingerem lett, mert eszembe jutott a leszúrt Wellington. Ahogy hátráltam az ajtóból, a szemem sarkából csak azt a bemélyedést tudtam nézni, közben kissé émelyegve próbáltam nem elveszteni az egyensúlyomat. Mikor kellő távolságban voltam az ajtótól, újra ránéztem Mrs. Shears-re, aki gyanakodva méregetett, aztán fejcsóválva becsukta az ajtót. Nem is köszönt! Ez gyanús.

Beszaladtam a házba, és előkerestem a jegyzetfüzetemet. Alig volt benne valami, az is még leginkább korábbi. Idegesen lapozgattam benne, kerestem egy üres oldalt, és a lap közepére felírtam, hogy "WELLINGTON".

Aztán néztem a papír maradékát, ami teljesen üres volt, így maradtam legalább fél percre, azon gondolkodva, hogy mit is írjak rá, aztán végül csak annyit jegyeztem fel magamnak: "kutya". Jelenleg ezt az egy dolgot tudom biztosan megállapítani.

A házunk előtt, az utcán ott parkolt egy bicikli. Ezen mindig ideges lettem. A járda a gyalogosoknak való, a nevében is benne van, hogy JÁR-da. Nem BICIKLI-da. De nem volt időm ezen mészázni, inkább kikerültem a biciklit, és elindultam az úttest felé. A szívem elkezdett sokkal gyorsabban dobogni, mint korábban. Egy pillanatra azt se tudtam, mit akarok. "Tanúkat kell keresnem, hátha láttak valamit" - ez járt a fejemben, miközben, remegő kezemen a jegyzetfüzetemmel elindultam az úttest felé. Alig néhány másodpercem volt elugrani egy hangosan dudáló autó elől, a sofőr lehúzta az ablakot és kiüvöltött "Nézz már a lábad elé!". Én meg egy pillanatra megszédeltem, befogtam a fülem és megpróbáltam megnyugodni. A sofőr ettől valószínűleg még idegesebb lett, végül fejcsóválva elhajtott, ahogy jött. Az úttest veszélyes - gondoltam, és elkezdtem visszazsaladni a ház felé. Átstem az odatámasztott biciklin. "Rohadt biciklik" - gondoltam.

Ez a nyomozás nehezebb, mint gondoltam. Nem irigylem Sherlockot, csak ez járt a fejemben, és egy kicsit megmosolyogtatott a gondolat. Aki most látott, valószínűleg nem értette, mit csinál: elindultam az úttest felé, majdnem elüt egy autó, aztán a fületem befogva levegőért kapkodok, aztán elindulok, átesek egy biciklin és ettől valamiért úgy vigyorgok, mint a tejbetők.

Este nagyon nehezen aludtam el, folyton Wellington és Sherlock Holmes jártak a fejemben, nagyjából felváltva jött hol az egyik, hol a másik arca a szemem elé. Aztán végre elaludtam, nagyon furcsát álmodtam: Sherlock Holmes voltam, az ő nagy ballonkabátjában, kezemen egy hegedűvel, de bármikor megpróbáltam a hegedűn játszani, nem a húrok szólaltak meg, hanem egy kutyaugatást hallottam. Aztán mikor megfordultam, hogy megtaláljam a hang forrását, egy tükör került elém, amiben megláttam saját magam - csak hogy az arcom helyén Wellington nézett vissza rám. Izzadva ébredtem fel. Az órára néztem. Reggel nyolc óra, ilyenkor keltem amúgy is. A nehéz éjszaka miatt kissé tompán érkeztem meg a reggelizőasztalhoz, ahol apa ült. Előtte megkent és megrakott szendvics, de ő csak ült szótlanul, maga elé bámulva. Mikor megjöttem, ez kizökkentette kicsit, szórakozottan felkapta a szendvicset, aztán rám nézett, arca elkomorult.

“Mit mondtam neked, Christopher a nyomozásról?” Nem készültem erre a kérdésre. Hirtelen eszembe ötlött, hogy lehet, apa megtalálta a jegyzetfüzetemet, ijedten kaptam a zsebemhez. A füzet a helyén volt.

“Azt mondtad, ne nyomozzak, de Sherlock Holmes-nak is mindig ezt mondják, és ő is mindig nyomoz tovább” - valami ilyen válaszon gondolkodtam, de mire kiejtettem volna a számon bármit is, megint apa hangját hallottam. “Mrs. Shears azt mondta, hogy a kérésem ellenére átmentél hozzá. Szeretnék megkérni, Christopher, hogy ne csinálj ilyet többet.” Nem értettem ezt az ellenszenvet. Mi baja van apámnak a nyomozással? “Mi a bajod a nyomozással, apa?” - kérdeztem halkán, mert a torkom nem engedelmeskedett. Legszívesebben azt kiabáltam volna, hogy “nem vagyok kutyaagyilkos, és ezt be is bizonyítom”. De mintha valami belső erő arra intett volna, hogy ne tegyem. Mi a nyomozó legfőbb erénye? A higgadság, Chris, mondtam magamnak. “Mrs. Shears a barátom, és segíteni akarok neki, hogy megtudja, ki ölte meg Wellingtont.” - mondtam végül. Apa arca kicsit még komorabb lett, mint korábban, ennyire szigorúnak nagyon rég láttam. Még akkor sem vágott ilyen képet, mikor a rendőrségről jöttünk haza, pedig azt hittem, annál szigorúbb soha nem lesz, hát ebben biztosan tévedtem. “Ülj le, Chris.” - mondta végül apa.

Leültem apával szemben, ő pedig még mindig a szendvicset szorongatta a kezében, mintha ki akarná szorítani belőle a szuszt. Egy pillanatra felnevettem, mikor eszembe jutott, hogy egy szendvics hogy tud fuldokolni, de apa arcára nézve azonnal a szám elé kaptam a kezem. “Nem viccelek, Chris, komolyan akarok veled beszélni”

Mikor apa komolyan akar beszélni, annak mindig valami rossz hír a vége. Legutóbb akkor ültetett le ilyen komolyan, mikor elmondta, hogy anyám meghalt. Megijedtem. Ki halt meg vajon? - tettem fel a kérdést magamnak, aztán elhessegettem a gondolatot. “Úgyis mindjárt kiderül” - nyugtattam magam. Ültem, lóbáltam a lábamat és figyeltem apámat. Apa letette a szendvicset, és belekezdett. “Tudod... Mrs. Shears már nem a barátunk, Chris. Ezért nem akarom, hogy segíts neki kinyomozni Wellingtont. A dolgok néha nem igazságosak, de ezt annyiban kell hagyni, tudod?” “De miért nem a barátunk Mrs. Shears? Nekem a barátom!” - a hangomtól még én is megijedtem. Soha nem kiabáltam apával, de most úgy éreztem, tehetetlen vagyok. Folyton akadályokat gördít elém, és ezt nem bírom elviselni! Olyan, mint Moriarty professzor. Azt mondja egy barátomra, hogy nem is a barátom, közben meg megfojt egy szendvicset. Tiszta Moriarty! “Mrs. Shears sokat segített, mikor anyukád...” - nem fejezte be a mondatot. “De aztán elárult, és aki elárul, az nem a barátunk.”

Hát engem nem árult el Mrs. Shears, velem mindig nagyon kedves volt, és biztos vagyok benne, hogy ha csinált volna almás pitét tegnap, meg is kínált volna. Csak erre tudtam gondolni, de megszólalni nem mertem. Éreztem, hogy ha megint megszólalok, akkor apa megint ideges lesz, azt meg szeretném elkerülni, ha lehet.

Kényszeresen a zsebemhez nyúltam, hogy megtaláljam a jegyzetfüzetemet. Ha valaha kiszabadulok innen, lesz mit írnom bele, gondoltam, aztán ha majd megint találkozunk, elmesélem Siobhannak, hogy mennyi mindent megtudtam.

“Mi az, hogy elárult, apa?” - kérdeztem, mert ez nem fért a fejembe. Apám nem mondott semmit, hanem megint témalezárt. “Chris, nyomatékosan megkérlek, hogy hagyd abba a nyomozgatást, és ne segíts többé Mrs. Shears-nek. Nem szeretném, ha beszélnél vele. Téma lezárva.”

Már megint ez a témalezárás. Mostanában kicsit sok téma lett bezárva, gondolom. Bólintottam. Apa meg, mint aki tényleg lezárta a témát, elkezdte enni a szendvicset, amit

eddig fojtogatott. “Neked nem kéne iskolában lenned?” - kérdezte. “Nyári szünet van. Meg különben is, szombat.” - mondtam halkán. “Mikor mész Siobhanhoz?” “Legközelebb szeptemberben” - feleltem. Értem, tehát most átmentünk kérdezz-felelekbe. Ezt olyankor szoktuk csinálni, amikor el kell ütni a csöndet. Pedig én a csöndet is szeretem. Apám csak bólintott egyet, ette tovább a szendvicset, aztán felállt, betolta a székét, megfogta az aktatáskáját és elindult az ajtó felé. “Este jövök. Addig vigyázz magadra, és ne csinálj hülyeséget!”

Aztán sarkon fordult és elindult. Nem értettem a helyzetet. Hova mehet apa ilyenkor? Hiszen szombat van! “Hova mész, apa? Szombat van!” - kiáltottam utána, de apa már nem hallotta. Egyedül vagyok.

Elővettem a jegyzetfüzetemet, kinyitottam azon az oldalon, ahol csak annyi volt felírva, hogy “Wellington” meg hogy “kutya”. Még annyit írtam fel, “Mrs. Shears nem a barátunk”.

Egyszer volt egy barátom. Thomasnak hívták, az utca másik oldalán lakott. Sokszor jött át hozzánk, én is mentem hozzá, olyankor mindig játszottunk valamit. Olykor bunkert építettünk, vagy háborúsat játszottunk, mindig ő akart lenni a kapitány, én meg közlegényként végrehajtottam a parancsait. Egyszer játszottunk nyomozósat, de összevesztünk azon, hogy melyikünk Sherlock és melyikünk Watson. Ragaszkodott ahhoz, hogy Sherlock legyen, de én akartam lenni Sherlock. Ezen összevesztünk, annyira, hogy össze is verekedtünk. Aztán Thomas nem jött többet hozzánk, és nem sokkal később el is költöztek. Nem is köszönt el. Akkoriban sokat jártam az utca másik oldalára, most azonban - akárcsak tegnap - végtelenül messzinek tűnt. De erőt vettem magamon, és elindultam. Muszáj kikérdeznem a lehetséges tanúkat, csak ez járt a fejemben.

Körbenéztem gondosan, sehol senki. A bicikli tegnapról még mindig ott parkolt a ház előtt. De nem volt időm ezen idegeskedni, cselekednem kellett. Most! Átszaladtam. Nem is volt olyan nehéz, mint gondoltam. Mikor visszafordultam, egy pillanatra megijedtem, hogy hogy fogok eljutni odáig, nagyon távolinak tűnt a saját házunk. De nem volt időm ezen mélázni, mert megláttam egy lehetséges tanút.

Idős nő volt, nagyon hasonlított Mrs. Shears-re, de valamivel öregebb. Ráncos volt az arca. Nem tudtam róla semmit, csak hogy ő vette meg Thomasék házat, és azóta is itt lakik. Most a háza előtt üldögélt egy hintaszékben, kezében egy könyvvel. Élvezte a szombatot, azt hiszem, láttam már ilyet korábban is. A szombatot élvező emberek mindig olyan barátságosak, gondoltam. Ő is annak tűnt. Elindultam felé. Ismertem a járást, hiszen Thomas miatt rengeteget jártam erre. A kertkapu a járdától pontosan négy lépésre van, és a kertkapu mellett pontosan huszonhárom darab kavics van a földön. A kapu barna színű, és pontosan huszonkilenc lécből áll, a harmincadik ugyanis egyszer kidőlt, mikor Thomassal háborúsat játszottunk és a gyalogezredünk - ez voltam én - közelharcban megtámadta az ellenséges frontvonalakat - ez volt a kerítésléc. Amíg a számokon gondolkodtam, ott találtam magam a kerítés mellett. Nem szólaltam meg, csak bámultam befelé, aztán ösztönösen integetni kezdtem. A néni először ügyet sem vetett rám, aztán, mintha megérezte volna, hogy neki integetek, komótosan felkelt a hintaszékből, és a kerítéshez sétált. Korához képes gyorsan odaért a kerítéshez, meglepett arccal nézett rám.

“Jó napot kívánok, a nevem Cristopher, szemben lakom és éppen nyomozok.”

A néni nem jött zavarba, elmosolyodott, aztán kinyitotta a kaput.

“Jöjjön, ifjú nyomozó, csak tessék” - mondta, már-már túlságosan is barátságos hangon. Furcsa volt, egy teljesen új élmény, hogy valaki kifejezetten *szeretné*, hogy nyomozzak. Egyből jobb lett a kedvem.

“Maga lakik ott, ahol Thomasék laktak egykor.” - állapítottam meg a tényállást. A hölgy rám mosolygott, aztán színpadiasan meghajolt. “Maga valóban nagyon jó nyomozó. Igen, én lakom itt.” - kezet nyújtott. “A nevem Mrs. Alexander, örvendek, kedves Christopher.”

Gyanúsan kedves - állapítottam meg magamban, de kezet fogtam vele. Siobhan mindig azt mondja, az udvariasság első jele, ha egy kinyújtott kezet mi is megfogunk. Én ezt sose értettem – minek a kézfogás? Mármint, két izzadt tenyér, egymást fogdosva, nincs sok értelme. De nem volt idő ezen gondolkodnom.

“És milyen ügyben nyomoz, ifjú detektív?” - kérdezte Mrs. Alexander, még mindig nyájasan. Lehalkítottam a hangomat, hiszen titkot árultam el. “Valaki – megölte Mrs. Shears kutyáját. Wellington halott.”

Most először mondtam ki ezt a két szót egymás mellett, hogy “Wellington” és hogy “halott”. Most, hogy kimondtam, egyszerre valósággá vált. Mrs. Alexanderen átfutott valami szörnyülködés, aztán csak annyit mondott. “Szörnyű.”

“Látott valamit?” – kérdeztem. Meg is bántam rögtön. Sherlock Holmes sosem rontana így rá egy tanúra, először lassan a bizalmába férközne, és a valódi kérdést csak a legvégén tenné fel. De Mrs. Alexander láthatóan nem jött zavarba a kérdéstől. “Nem kell nekem ahhoz látnom semmit, Christopher, hogy sejtsem, mi történhetett.”

Ezt nem értettem. A felnőtteknek egy csomó titkuk van. Én nem tudok titkolózni, nagyon nehéznek tartom. Az ember minek tud dolgokat, ha aztán nem mondhatja el senkinek? De nem volt időm ezen gondolkodni. “Nagyon sajnálom apádat.”

Ez a mondat váratlanul ért. Egy pillanatra el is bizonytalanodtam. Lehet, hogy – apám többet tud erről az egészből? Nem lepődtem meg, hiszen annyira titokzatos volt ő is. Eleve nem lehetett vele erről az egészből semmit sem beszélni.

A jó detektívregényben ilyenkor jön el az a pont, hogy a nyomozó újabb információkkal gazdagodik. Gondosan végighallgatja a tanút, néha keresztkérdésekkel igyekszik megzavarni, de alapvetően végig barátságos. Néha játksza, hogy bolond, hogy kicsit elhitesse a valódi tétessel, hogy nem tud semmit. Aztán felfigyel valamilyen ellentmondásra, vagy apróságra, ami nem illik bele a teljes képbe. Olyankor felcsillan szeme, megörik annak, hogy talált valamit. Hogy a gyanúja beigazolódott, vagy hogy éppen más nyomon jár, mint addig. Onnan tudtam, hogy ez az élet, és nem egy detektívregény, hogy nekem alig volt nyomom – eddig. Végiggondoltam, hogy hogy feküdt az áldozat. Megint eszembe jutott, ahogy benyomódott a föld a kutya súlya alatt, egy pillanatra beleborzongtam. Nem szabad elvesznem, gondoltam, nem láthatják rajtam, hogy min gondolkodom. Ha leolvassák a gondolataimat – végem.

De aztán belegondoltam: nem értem, hogy ez a hölgy miről beszél. Mi az, hogy sajnálja apámat? A szembeszomszédban meghalt egy kutya, ráadásul Wellington, akit tényleg mindenki ismert a környéken, és neki ennyi a reakciója, hogy sajnálja apámat? Gyanús – mondtam magamban, és igyekeztem olyan arcot vágni, mint aki mindent elhisz, hogy ne keltsek gyanút. Bólogattam is hozzá egy kicsit, de én nagyon nem vagyok jó különböző arcok vágásában, és el is bizonytalanodtam, hogy jól csinálom-e.

“Sajnálom apádat, jól elbántak vele.” – mondta most Mrs. Alexander. “És a kutyáról mit tud?” – vetem közbe. A jó krimiben zavarba hozzák a tanút, aki ettől egy pillanatra kizökken, és elárulja magát. Érdekes módon Mrs. Alexander nem zökkent ki. “Az a kutya nem tehet semmiről!” – mondta Mrs. Alexander. “Az a Mr. Shears nekem soha nem volt szimpatikus, mindig olyan mogorván nézett mindenkire.”

Érdekes. Én egyáltalán nem így emlékszem Mr. Shears-re. A felnőttek mindig máshogy emlékeznek egymásra, mint ahogy a gyerekek. Nem is értettem, amiről Mrs. Alexander beszélt. Hogy jön ide Mr. Shears? Arra már nem emlékszem, hogy ezt a kérdést valóban kimondtam-e, Mrs. Alexander mindenesetre válaszolt rá. Vagy csak az előző mondatot folytatta. Koncentrálj, Christopher, mondtam magamnak, nem lehet mindig elkalandozni. “Jól elbántak apáddal. Itt hagytak titeket. Az a Mr. Shears nekem soha nem volt szimpatikus.”

Mi az, hogy “itt hagytak”? Egyre inkább azt éreztem, hogy Mrs. Alexander valami olyasmiről beszél, amit én nem érthetek. Időnként vannak ilyen témák. Apa is, Siobhan is szokta mondani, hogy “vannak dolgok, Chris, amiket te még egyszerűen nem érthetsz meg”. Muszáj voltam kérdezni. Megint kizökkentem egy pillanatra és így csak lemaradok fontos információkról. “Maga miről beszél, Mrs. Alexander?”

A nő most először nézett rám. Eddig fel sem tűnt, hogy maga elé beszél. Könnyek voltak a szemében, valódi könnyek. Nem értettem, miért ennyire szomorú. “Christopher, anyukád nagyon szerette apukádat. Aztán jött ez a Mr. Shears és őt is nagyon szerette. Míg apád nem volt itthon, nagyon szerették egymást.”

Egy pillanatra elsötétült a világ. Hogy micsoda? Anyám – mielőtt meghalt – hogy szerette volna Mr. Shears-t? Nem értem. Különben is, mi köze ennek mindenhez?

Ránéztem Mrs. Alexanderre. “Kis detektívem, mire vagy még kíváncsi?” – kérdezte, olyan nyájas hangon, mintha nem épp az imént közölte volna azokat a szörnyűségeket, amiket mondott. “Ki ölhette meg Wellingtont?” – tettem fel a kérdést gépiesen, hiszen végérvényesen ezért jöttem. “Nem tudom.” “És vajon miért?” “Nem tudom.” “Akkor ki tudhatja?” “Nem tudom.” Mindig ez a nemtudom. Ha a felnőttek nem akarnak válaszolni valamire, akkor is ezt mondják, meg akkor is, amikor tényleg nem tudják a választ. Az ember gyereke meg igazodjon ki ezen! “Kérsz sütit, nyomozó úr?” – kérdezte váratlan kedvességgel Mrs. Alexander. Biztosan zavarba jött, hogy ennyit kérdeztem tőle. Nem akartam udvariatlan lenni, így csak bólogattam. Mrs. Alexander elindult a házba.

Biztos a rendőröket fogja hívni – futott át az agyamon. Nem akarok még egyszer a kapitányságról hazamenni. Biztos szól nekik, hogy én itt kellemetlen kérdésekkel zavarom. Sherlockot egy csomószor fenyegetik azzal, hogy rendőrt hívnak, ha további kérdéseket tesz fel. Mrs. Alexander ravaszabb ennél, ő nem szól. Lehet, tényleg sütiért megy, de lehet, hamarosan be fog fordulni a rendőrautó. Nem akarok megint odamenni. Ott kiabáló emberek vannak, zaj van, bűz, csupa olyan dolog, amit nem szeretek. Hátrálni kezdtem, egészen a kerítésig. A szemem sarkából megláttam, hogy egy autó fordul be az utcába. Megijedtem, és elkezdtem szaladni. Azt se néztem, hogy merre. Megint átestem a biciklin. “A fenébe” – gondoltam megint. “A járda járásra van!” – kiáltom a vakvilágba, aztán futok tovább. Mikor az ajtóhoz érek, az hirtelen kivágódik, és meglátom apámat. Csapdába estem, és erről Mrs. Alexander tehet, ha ő nem megy a rendőrt hívni, akkor... A francba.

Apa döbbszerűen néz rám, aztán a meglepetést felváltja a harag. Vissza akarok fordulni, de elkapja a pólómat a nyakánál fogva, és berángat. Sose bántott, de most nagyon megijedek, hogy meg fog verni. Védem a fejemet az ütésektől.

De apa nem üt meg. Csak úgy ahogy vagyok, lependerít engem a kanapéra. “Mit mondtam neked, Christopher?” – nagyon hangosan kiabál. Ösztönösen a fülemhez kapom a kezem és ledőlök a térdemre. Apa odajön, elveszi a fületem a kezemről. “Az ég áldjon meg, Christopher, mit mondtam neked?”

Ösztönösen a zsebemhez kapok. A jegyzetfüzetemet keresem, nehogy apa találja meg előbb. Üres. Ez nagyon nem jó jel.

“Hol a füzetem, apa?” - kérdeztem. Apa rám emelte a tekintetét, egy pillanatra megtántorodott, aztán csak azt mondta: “Jó helyen.”

Jó helyen – ez nem tudom, mit jelent. Utoljára anyára mondta azt, hogy jó helyen van, de azt soha nem mondta el, hogy hol van ez a jó hely. Talán valami olyasmi, amit mennyországnak hívnak. De én ebben nem hiszek, ezt megmondtam neki már akkor, amikor ezt válaszolta. Lehet, hogy anya csak simán a semmiben lebeg. Én biztos nem akarnék a semmiben lebegni. Ha lenne mennyország és lenne Isten, biztos nem hagyná, hogy a semmiben lebegjek, meg amúgy se szeretnék lebegni, tériszonyom van. De mit jelent ez, hogy a füzetem is jó helyen van? Az is lebeg valahol? Siobhan egyszer beszélt nekem a gravitációról. Ha felugrok, azért esek mindig le, mert van ez a gravitáció, és az visszahúzza a testemet. Szóval, biztos nem a semmiben lebeg a füzetem, de ha nem lebeg, akkor hol lehet? Mi az a jó hely?

“Add vissza a füzetemet!” – hallom a saját hangomat. Soha nem beszéltem így apával, de most nagyon mérges vagyok rá. Apa is mérges rám. Van köztünk valami nagyon furcsa erő. Mint a mágnes, aminek egyik vége taszítja a másikat. Apa hátrálni kezd tőlem, mintha félne. Mi ez az egész? Miért fél tőlem a saját apám? Főleg ha ő lopta el a füzetemet. “Jobban kellett volna figyelnem. Biztos itthagytam az étkezőasztalon” – gondolom. Most már biztos, hogy apám Moriarty, pedig pont most akartam neki elmondani, hogy szerintem Mr. Shears ölte meg Wellingtont, mert Mr. Shears egy rossz ember és bármire képes. Összezavarodok. Leülök a földre. Apán látom, hogy aggódik, de nem mer a közelembe jönni, fél, hogy ugyanaz fog vele történni, mint a rendőrrel korábban. Nem akarja a kéznyomomat az arcán.

Sose bántott, és én se akarom bántani őt. Ülök a földön, a fejemet a két térdem közé szorítom. Próbálok megnyugodni. Mit jelenthet az, hogy jó helyen van a füzetem?

Ki tudja, meddig ülök így. Apa csak néz rám, csóválja a fejét. Szégyellnem kéne magam, mert lebuktam, de nem szégyellem, hiszen szóltam, hogy nyomozni fogok. Egy igazi detektívet nem lehet csak úgy eltéríteni attól, hogy a dolgát végezze, és ezt apám nagyon jól tudja. Tudhatta, hogy nem fogom feladni, de most elvette a jegyzetfüzetemet, és ki tudja, hol lehet. Egyszerre akarom neki elmondani, hogy mire jutotta Mr. Shears-szel kapcsolatban, de közben meg nem akarom semmibe beavatni. Egyedül akarok lenni, csak egy kicsit, amíg megnyugszom. Nem tudom, mennyi idő telik el, de mire felnézek, apám már nem volt sehol. Az órára néztem. Majdnem három óra telt el így. Néha megijeszt, ahogy múlik az idő. Olyan, mintha az én órám máshogy telne, néha kicsit rövidebb, néha kicsit hosszabb, mint a többi emberé. Apa sehol, én meg itt ülök, térdeim közé tapasztott fejjel majdnem három órát azért, hogy lenyugodjak.

Kitisztult a fejem, és hirtelen minden világos lett. Vissza kell szereznem a füzetemet! Annyi mindent kell feljegyeznem! Mindazt, amit megtudtam. Mr. Shears-ról meg anyukámról, hogy hogy szerették ők egymást, hogy Wellington valahogy mintha ennek lett volna az áldozata, hogy apám nem tudott erről semmit, hogy Mrs. Alexander hogyan nézett, milyen tekintete volt, mikor ezekről beszélt – hogy sírt, mikor ezeket a szavakat kimondta. Mint aki tényleg sajnálta az egészet, én meg azt gondoltam eredetileg, hogy csak Wellingtont síratja, a kutyát,

aki ártatlan volt, aki tényleg nem tehetett semmiről, se Mr. Shearsról, sem anya haláláról, sem arról, hogy apa nem tud semmit.

“Jó helyen” – mondta apa, mikor megkérdeztem, hol a jegyzetfüzetem. Mik a jó helyek? Nehéz volt koncentrálnom így, hogy nem volt nálam a füzetem, amibe leírhattam volna. Mrs. Shears nappalija például egy jó hely, mert ott mindig van lehetőség almáspitét kapni – persze, kivéve, mikor előző nap nála voltam, és kérdezősködtem, mert akkor nem adott, de ezt az egy esetet leszámítva tényleg jó hely. Jó hely még a kertünk, főleg ilyenkor, mikor van egy kis szellő, de közben meg süt a nap és ki lehet feküdni a ház elé. De miért vitte volna ki apám a házból a füzetemet?

Jó hely még a szobám, mert ott tényleg egyedül tudok lenni úgy, hogy nem kell foglalkoznom azzal, hogy mi történik mindenhol máshol, ahol tökéletes csend és nyugalom van és ahol olyan világban lehetek, ami csak az enyém, és...

Megvan! Tudom már, hol van a füzetem – gondoltam, és nagyon izgalomba jöttem. Ha nekem a saját szobám egy jó hely, akkor – apának az ő szobája ugyanilyen jó hely lehet. Izgatott lettem. Nem is tudom, miért lopóztam, valahogy azt éreztem, tiltott helyre megyek. Megpróbáltam olyan halk lenni, amilyen halk csak tudtam. Mindig ilyenkor szoktam persze a leghangosabb lenni. Valahogy ez ilyen állandó nálam, hogy mikor tudom, hogy szükség van arra, hogy csendes legyek, valamit leverek vagy nekimegyek, vagy csak simán trappolok. Most azonban sikeresen halk maradtam. Fogalmam se volt róla, hogy apa például a szobában van-e. Odaértem az ajtóhoz. Apám szobájának ajtaja zöldre volt festve, a fa erezete átütött a festéken, pontosan tizenkét darab kis vonal indult az egyik saroktól a másikig. Halkan nyitottam be. Nem volt itt senki. Nem tudtam, apa hol lehet, de elfelejtettem ezzel foglalkozni, annyira izgatott lettem. Mióta anya meghalt, nem voltam ebben a szobában.

Benyitottam.

Semmi sem változott, minden úgy nézett ki, mint mikor utoljára itt jártam. Az asztal ugyanúgy a sarokba volt tolva, a hatalmas könyvespolc pedig óriásként tornyosult elém. Régebben sosem láttam a tetejét, mindig úgy fel kellett emelnem a fejemet, hogy szinte kitért a nyakam. Most már annyival nagyobb voltam, hogy jól elláttam a polc tetejéig, de azért kicsit megszedültem. A polc legtetején megláttam, amit kerestem. Egy zárt doboz tetején ott feküdt a jegyzetfüzetem, egy kis fekete füzetke, látszólag értéktelen, nekem azonban nagyon nagy szükségem volt rá. Gondolkodtam kicsit, hogy tudnám levenni a polc tetejéről a könyvet. Ijesztően magasan volt, nekem meg tériszonyom van. Kicsit szaporábban vettem a levegőt, de megpróbáltam lenyugodni, tudtam, hogy tiszta feje van szükségem. Nincs más választásom, valahogy fel kell másznom oda. Hátrafordultam. Az ajtó még mindig nyitva volt. Valamiért úgy éreztem, be kell csuknom. Visszamentem, becsuktam az ajtót, valószínűleg azért, hogy húzzam az időt. Aztán megfordultam, ismét szembenézbe a könyvespolccal. Közelebb húztam az asztal melletti széket, és ráálltam. A szék nagyokat recsegett. Becsuktam a szememet egy pillanatra. “Ne nézz le, Chris” – mondtam magamnak.

Lábujjhegyre álltam, de még mindig nem értem el a dobozt, rajta a füzettel. Nagy levegőt vettem. Egyetlen esélyem van: fel kell másznom a polcon. Lassan nekiindultam. Egyik lábamat az alsó polcra tettem, a másik a széken maradt. Lendületet vettem, és sikerült a másik lábammal is ráállnom a polcra. Aztán eggyel följebb. Mintha egy lépcsőn mennék. Megy ez nekem, kezdek belejönni. Megörültem a sikernek. Még egy lépcső. Még egy. Még egy. Az ötödik polcon álltam, mikor végre sikerült a kezemet felnyújtanom, és épp elértem a doboz sarkát. Elkezdtem lepiszkálni, el is indult, aminek nagyon megörültem. Közben próbáltam megkapaszkodni.

A következő pillanatban lenéztem, épp csak egy pillanatra, hogy biztos helyet találjak. Mikor rájöttem, hogy mennyivel a föld felett vagyok, elszédültem. Belekapaszkodtam a doboz sarkába, de elvesztettem az egyensúlyomat.

Nem tudom, mennyit töltöttem a földön. Mellettem a doboz tartalma, kiborulva, a füzetem pedig az asztal alá esett. Sikerült lerántanom a dobozt. Fájt a hátam. Megpróbáltam nem kiabálni, de elkezdtek potyogni a könnyeim. Legyőztem a magasságot, cserébe viszont mindenem fáj. De itt vagyok, a földön, mellettem a doboz és valahol az asztal alatt ott vár a füzetem is. Arrébb kúsztam. A doboz teteje szétnyílt, tartalma ott volt körülöttem a földön. A gravitáció úgy néz ki, megint tette a dolgát, ahogy Siobhan mondta korábban.

Gépiesen elkezdtem visszapakolni a doboz tartalmát. Papírokkal volt tele és borítékokkal. Nem akartam megnézni őket, azt gondoltam, nem véletlenül voltak apa szobájának legnehezebben elérhető pontján. Valószínű olyan papírok ezek, amiknek tartalmához nekem semmi közöm.

Aztán valahogy a kíváncsiságom erősebb lett, mint a gondolatom, hogy ezek apám titkai. Mindenkinek kellene titkok, még ha én nehezen is tartom meg a magamét, ez járt a fejemben, de ösztönösen lenéztem a kezemben lévő borítékra, és egy pillanatra megremegett a kezem.

A borítékon az én nevem volt!

Ez az én levelem!

Én sose kaptam levelet azelőtt. Izgulni kezdtem. Milyen levél az, amit én soha nem kapok meg, apám meg elrejti előlem?

A boríték durván lett kinyitva, benne egy összehajtogatott papír, olyasmi, amiből már jópárat beraktam előtte a dobozba. Kivettem a papírt, és olvasni kezdtem.

“Kedves Christopher! Nagyon sajnálom, hogy nem lehetek ott a születésnapodon. Remélem, jól vagy és nem haragszol rám. Küldtem tortát, remélem, ízlik, nekem az egyik kedvencem, citromos és túrós. Remélem, jövőre együtt ünneplünk! Szeretlek! Anya.”

Emlékeztem arra a tortára. Apa adta át nekem, még egy sipkát is tett a fejére, énekelte nekem a Happy Birthday-t. Emlékszem rá, mert nagyon hamisan énekelt, és mert nagyon finom volt az a torta. De azt apa sose mondta, hogy ezt... hogy ez...

A halott anyámtól.

Teljesen ledöbbsentem. Hogy küldhet nekem tortát anyám, ha egyszer meghalt? Mikor elolvastam a levelet, megint rosszul lettem. Nyugtatnom kellett magamat, de remegtem. Már rég elfelejtettem, hogy a füzetemet akartam visszaszerezni. Belenyúltam a dobozba, és találomra kivettem egy másik papírt. Hasonló betűkkel, hasonló üzenet anyámtól, mellette egy fotó róla, ahogy a Big Ben mellett áll, szomorú szemekkel. Ebben annyit írt, hogy “Remélem, egyszer meglátogatsz. Ez itt a Big Ben, Londonban. Neked biztosan nagyon tetszene, jó nagy épület, de nagyon szép.” Valóban nagyon szép. Láttam már képekről a Big Bent, de most, ahogy anyám ott állt mellette, sokkal valóságosabbnak tűnt az egész.

Ez a doboz tele volt anyám leveleivel, és nem úgy tűnt, mint aki meghalt. Sorban, egymás után olvastam el a leveleket. Kiderült belőle, hogy anyám Londonban él egy férfival, akit a leveleiben csak Arthurnak hívott. Ismerős volt ez a név, de nem tudtam, pontosan honnan.

Néhány levélben apámnak is üzent. “Ed, sajnálom. Remélem, megértesz és meg tudsz nekem bocsátani. Kérlek, látogassatok meg minket Londonban, nagyon hiányzik Chris.”

Minden egyes levéllel több dolog derült ki anyámról. Nem halt meg. Él és virul Londonban, és nagyon hiányzom neki, azt akarja, hogy meglátogassam, de apám soha nem vitt el hozzá.

Ahogy végigértem a leveleken, lefeküdtem a földre és sírtam. Nem érdekelt, hogy kemény a föld és nem érdekelt az sem, hogy apa bármikor hazaérhet és megláthat. Csak az érdekelt, hogy anyám él, valami Arthur nevű fickóval és Londonban van, nem halt meg, ahogy azt apám mondta nekem. Apám átvért. Csak erre tudtam gondolni. Mi van, ha azért nem akarta, hogy nyomozzak, mert ő – ?

Tényleg ő lenne Moriarty?

Annyira elfáradtam a sok gondolattól, hogy elnyomott az álom. Álmomban Siobhant láttam, kezében egy képpel. “Nézd ezt a képet, Chris. Mit látsz?” “Egy arcot.” “Jó, de mit látsz az arcon?” “Ez egy férfi, aki valamiért nagyon szomorú.” “Szomorú?” “Szerintem igen.” “Ezt úgy hívják, Chris, hogy gondterhelt. Ez a férfi szomorú, de azért szomorú, mert nagyon sok problémája van.” “Mi lehet a baja, Siobhan?” “Nem tudom. Lehet, hogy összeveszett a családjával.” “És mi van, ha nincs családja, Siobhan?” “Az is lehet, hogy nincs családja, és éppen ez a gond.”

Arra keltem, hogy apa rázogatja a vállamat. Még mindig a szobájában voltam, a földön. Mellettem a doboz, néhány boríték és papír körülötte. A füzetem még mindig az asztal alatt. Észrevehettem volna, hogy belépett az ajtón, vagy hogy rámnéz, még az is lehet, hogy az álmomban látott gondterhelt arccal. Tudtam, hogy mérges lesz, mert mégiscsak bejöttem a szobájába a megkérdezése nélkül. Már készültem arra, hogy megint veszekedés lesz, már gondolkodtam azon, hogy mit mondok, mit keresek a szobájában. Félig kinyitottam a szemem. Apám fölém tornyosult, de nem volt mérges, de még csak gondterhelt sem.

Apám szomorú volt. Ahogy ránéztem, könny csillant a szemében. Nem is emlékszem, mikor láttam sírni őt utoljára.

“Apa, te sírsz?” – buta kérdés volt, de nem jutott jobb eszembe hirtelen. Apa leroskadt, leült és a falnak támasztotta a hátát. Rámnézett és zokogott. Egy pillanatra megsajnáltam, utána viszont eszembe jutott, mi történt, mielőtt elaludtam a szobájában. Hogy miket tudtam meg. Nem tudtam, hogy tudok erre rákérdezni. Már nyitottam volna a számat, hogy kérdezzek, mikor hirtelen, a semmiből, a kérdés feltevése nélkül elhangzott az a válasz, amit hallani akartam.

“Anyád él, és Londonban van. Nem mondtam el, mert nem mondhattam el.”

“Hazudtál nekem, apa? Éveken keresztül?”

“Nem mondhattam el” - ismételte apa, közben a fejét verte a falba. Sose láttam még ilyennek. “Apa, én elolvastam ezeket a leveleket, és tudom, hogy anya él, Londonban van egy Arthur nevű férfival és nem te vetted nekem a tortát, hanem ő küldte, igaz?”

Meglepett, hogy mennyire összeszedetten tudtam végigmondani a tényeket, amiket megtudtam, pedig nem is volt időm följegyezni magamnak a füzetembe. Egy pillanatra el is felejtettem, hogy eredetileg azért jöttem a szobába. Apa elcsukló hangon elmesélte, mi történt. Hogy ő nagyon szerette anyámat, aki pedig közben egy másik férfit kezdett el szeretni. Hogy

sokat veszekedtek, és végül anya elment Londonba ezzel a fickóval. “Arthurral?” – kérdeztem. Apa nem szólt semmit, csak bólintott.

Akkor eszembe jutott, amiket korábban Mrs. Alexandertől hallottam, és kezdett összeállni a kép –

“Ez az Arthur... ez Mr. Shears?”

“Nagyon okos vagy, Christopher. A legokosabb kisfiú vagy, akit ismerek.” – mondta apám, és megpróbált magához ölelni. Én viszont nem akartam, hogy megöleljen. Különbem sem vagyok kisfiú. Nyomozó vagyok, és most kinyomoztam egy súlyos titkot. Ki tudja, ha apám ezt eltitkolta előlem, mit nem mondott még el. “Ezért nem akartam, hogy nyomozz. Nem akartam, hogy ezeket megtudd.”

“Apa, van még valami, amit nem mondtál el?”

Nagyon féltem a választól. Nem mertem apa szemébe nézni, mert tudtam, hogy még sír, és ezzel nem tudtam mit kezdeni. A síró apám arca nem az a látvány, amivel szembesülni akarok. Túl sok mindent tudtam meg ma ehhez. Nem tudtam mit kezdeni magammal. Apa nem válaszolt, én meg elkezdtem rosszul érezni magam. Lassan feltápáskodtam a földről, és elkezdtem összeszedni a doboz tartalmát. Aztán az asztalhoz léptem, és felvettem a füzetemet alóla. A zsebembe dugtam. Csak ekkor néztem rá apára, aki maga elé nézett. Valamit motyogott, de nem értettem, hogy mit. Megijedtem tőle. Soha nem láttam még ilyennek.

“Christopher, sajnálom. Nagyon sajnálom. Ha lehetne, visszacsinálnám.”

Ezt nem értem. Hogy is lehetne a dolgokat visszacsinálni. Ahhoz időt kéne utazni, de időt utazni meg nem lehet, és ezt apa is jól tudja. “Én öltem meg Wellingtont”

Erre a mondatra megint nem számítottam. “Micsoda?”

“Én öltem meg Wellingtont. Szerettem volna, ha Mrs. Shears-szel jóbarátok leszünk. Akik számíthatnak egymásra ebben a nehéz helyzetben. De Mrs. Shears nem akart a barátom lenni.”

“Ezért mondtad, hogy nem a barátunk?”

Apa bólintott. Megremegtem. Apám egy kutyagyilkos, csak erre tudtam gondolni. Meg arra, hogy mindezt el akarom mondani valakinek. Siobhannak nem lehet, mert vele csak jövő héten találkozom. Mrs. Alexandernek nem lehet, mert a végén még rám hívja a rendőrséget. Mrs. Shears-nek sem lehet, mert ő még mindig mérges rám, amiért kérdezősködtem, és még almáspitével sem kínált meg. Nem ismerem ezt az embert, aki az apám, és akiről azt hittem, hogy jól ismerem. Beleborzongtam ebbe az egészbe. A szobában lévő órára néztem. Éjfél ütött.

Vasárnap van, és ez a vasárnap nem is indulhatott volna rosszabbul - gondoltam. Pedig voltak már rossz vasárnapjaim korábban is. Kimentem apám szobájából. Nem tudok mit kezdeni a síró férfi látványával. Na nem mintha a férfiak nem sírhatnának. Egyszer az iskolában sírtam el magam, mikor az egyik vizsgám elégtelen lett, erre az egyik lány kinevetett, hogy “aki sír, az nem is fiú”. Ettől persze még jobban sírtam, hiszen tudtam, hogy én fiú vagyok, de Siobhan megmagyarázta, hogy a sírás nem befolyásol semmit.

“Ha egy fiú sír, az csak annyit jelent, hogy érzelmes” – magyarázta Siobhan, amikor elmeséltem neki az esetet. Ezért szerettem Siobhant, mert mindenre volt valami magyarázata.

Néha úgy tanította nekem a legtöbbet, hogy észre se vettem. Most is ez a mondata jutott eszembe. Apa csak érzelmes. De közben megölte Wellingtont! Akkor nem volt ennyire érzelmes! Csak úgy kavartak bennem a gondolatok. Ilyenkor, mikor ennyire kering bennem minden, nem tudok elaludni. Ez most is így történt.

Hiába mentem be a szobámba, és kezdtem el a bárányokat számolni – egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, körülbelül mindig eddig jutottam, és eszembe jutott, hogy mi minden történt ezen a napon. Eszembe jutott Wellington arca, Mrs. Alexander mosolya, meg ahogy nézett, miközben anyámról beszélt, aztán a levelek, aztán apám. Az egyik borítékot eltettem, felkapcsoltam a kislámpámat, és azt nézegettem. Ez volt a levél, amiben anya azt írta, hogy boldog születésnapot kíván nekem és küldi a tortát. Elolvastam mégegyszer a levelet. Aztán mégegyszer. A végén már fejből tudtam. Visszatettem a borítékba.

Félek apától. Erre jutottam. Aki képes megölni Wellingtont, azzal én nem merek egy légtérben lenni. Gondolkodtam, mit tehetnék. Felöltöztem, és kimentem a szobámból, át az étkezőn. Kinyitottam az ajtót. Kint már hűvös volt, úgyhogy felvettem egy pulóvert is. Gondoltam egyet, és a zseblámpámat is kivettem. A kert felé indultam. Ott állt az öreg diófánk, hatalmas ágai a földig nyúltak. Leültem a fa mellé, összehúztam magamon a pulóveremet. Beszívtam az esti szellő illatát. Sokkal nagyobb biztonságban éreztem magam itt kint, mint a házban.

Elbóbiskoltam, aztán arra ébredtem, hogy süt rám a nap. Vasárnap reggel volt. Nem tudtam megtippelni, mennyit aludtam, de nagyon fájt a nyakam a fa alatt. Nem mertem bemenni a házba, tudtam, hogy Moriarty valahol ott van bent. Ha járt volna kint, biztos észrevett volna, és akkor nem a napsütésre ébredek. Csendben felálltam. Nem tudtam eldönteni, hova menjek.

Aztán eszembe jutott a levél. A szövegét már fejből tudtam, de most ismét a zsebembe nyúltam, kivettem belőle a borítékot. Szinte felsikoltottam, amikor megláttam, amit addig még nem is vettem észre. A címzést! Ez az!

Anyához fogok menni.

London, Chapter Road 451/c.

Végig kell gondolnom, hogy hogy fogok odajutni. Soha nem jártam még Londonban. Ami azt illeti, egyedül még az utcán kívül sehol se voltam, sose engedték nekem. Sőhajtottam egyet. “Bátornak kell lennem” – ezzel nyugtattam magam, de persze ez aligha segített bármit is. Kiléptem a kertkapun, ügyelve, hogy a lehető leghalkabban hajtsam be magam után. Hogy kell Londonba menni? Biztosan valami vonattal. A felnőttek mindig mindenhova vagy kocsival mennek vagy vonattal. London az Egyesült Királyság fővárosa, kb. i. e. 50-ben alapították, lakosainak száma 8,8 millió fő. Emlékeztem a földrajzatlásból. Becsuktam a szemem, és lassan elindultam a kerítés mentén. Ez így nem lesz jó, így nem látok. De nem merem kinyitni. Végül az lett, hogy egyik szememet résnyire kinyitottam, a kezemet kinyújtottam és a kerítések mentén lassan elindultam. Nem tudtam, pontosan merre megyek, csak azt, hogy nem akarok otthon maradni, ahol ott van apám, aki megölte a szomszéd kutyáját. Ha bárki kérdezi, ezt fogom mondani, döntöttem el. Nem tudom, mennyi idő telhetett el így. Én hosszú óráknak éreztem, de az is lehet, hogy csak pár perc volt, kiértem az első sarokhoz, ahol egy keresztutca tárult elém. Elfogyott a kerítés, és dönteni kellett, hogy merre megyek. Még soha nem voltam erre egyedül. Elkezdtem számolni az autókat, amik elhaladtak előttem. Ha páros számút látok meg, akkor megyek egyenesen tovább, ha páratlant, akkor elfordulok. Egy. Kettő. Három. Négy. Öt. Nem jön több autó hirtelen. Fordulok. De merre? Nincs idő erre, Christopher, válassz.

Balra indultam. Ezután léptem pontosan negyvenhárom lépést, megint elértem egy kereszteződéshez. Itt már sokkal nagyobb volt a forgalom. Elkezdtem számolni az autókat, de már harminc is eljött, én meg még mindig egy helyben álltam. Ez így nem lesz jó. Valamerre mennem kell.

Így bolyongtam a következő néhány órában. Lehet, csak percek voltak, nem tudom. Egy forgalmasabb park mellett egy pillanatra leültem. Ültem egy kicsit, mikor egy bácsi jött oda hozzám. “Fiatalember, minden rendben?” “El kell jutnom Londonba, hogy ne legyen Moriartyval” – mondtam, a lehető legtermészetesebben. A bácsi nem szólt semmit, csak intett a fejével. “Arra lesz a vasútállomás. Három sarok múlva jobbra, aztán egyenesen, a második utcán balra.”

Megmentőm! Biztos ő Watson, vagy valami hasonló, gondoltam, egy őrangyal, aki megvédi Sherlock Holmes-t, mikor az elakad, mikor fáradtan megpróbál tájékozódni, de nem tud. Elindultam a jelzett irányba. Egy sarok. Két sarok. Itt a következő sarok. Jobbra.

Megy ez, mint a karikacsapás. Mire észbekaptam, már ott is voltam a pályaudvaron. Rengeteg ember volt. Zaj volt, és bűdös. Nem tetszett ez nekem. Gyorsan találnom kell egy vonatot Londonig. Zsebemhez nyúltam, rájöttem, hogy nincs nálam pénz. Sóhajtottam. Magam mögé néztem, de rájöttem, nem mehetek vissza, többé már nem. Az a ház már nem az én házam többé.

Begördült egy vonat. Rá volt írva, hogy London, de nem tudtam, hogy onnan jön vagy oda megy. De mit tehettem volna? Felugrottam rá, ahogy a filmekben láttam, ott is mindig felugranak az emberek a vonatra. De a vonat állt még egy darabig a megállóban. Furán éreztem magam, hogy akkor minek ugrottam fel.

Helyben vagyok. Ez egy vonat, ami vagy Londonba megy vagy onnan jön. Ez némileg megnyugtató. Ha a végállomásig megyek, ott úgyis kiderül. Ha nem Londonban lennék, akkor rajta maradok a vonaton, biztos visszafelé is odáig megy. Ha meg Londonban vagyok, azzal csak jól járok. Így okoskodtam. Megint eszembe jutott, hogy nincs pénzem. Valamit ki kell találnom – gondoltam. Elindultam a vonaton. Tele volt emberrel, alig volt üres hely. Nem ülhetek le az üres helyre, mi van, ha jön a kalauz?

Végre találtam egy kupét, ahol volt még hely. Egy bajszos férfi hortyogott az ablaknak dőlve, feje fölött óriási bőrönd. Valószínűleg messziről jött - gondoltam. Leültem vele szemben. Már épp kezdtem megnyugodni, mikor a vonat egyszer csak elindult. Na, hamarosan kiderül az igazság – gondoltam, de nem tudtam arra gondolni, hogy elindultunk, mert csak azon járt az agyam, hogy fogom kimagyarázni a kalauznak, ha jön, hogy mit keresek itt egyedül. Megint felnéztem a bajszos férfi feje fölé. Eszembe jutott egy ötlet, de nagyon nehezen mondtam ki magamnak, hogy mire gondolok éppen.

Ha felállok az üléstámlára, pont elérem a csomagtartót, az a bőrönd meg elég nagy, hogy el tudjak bújni mögötte. Erre gondoltam. Aztán eszembe jutott, mi van, ha a férfi előbb leszáll. Nem gondolhatok ilyesmire. Cselekednem kell.

Volt haszna korábban a könyvespolc megmászásának, mert magamhoz képest elég gyorsan felértem a csomagtartóhoz. Kicsit megrogyott a súlyom alatt, de különösebb probléma nélkül el tudtam helyezkedni a bőrönd mögött. Csak ne vegyenek észre. Csak nehogy lenézzek – futott át az agyamon. De nem volt időm ilyesmiken gondolkodni, mert elaludtam.

Egy csattanásra ébredtem. Résnyire kinyitottam a szemem, és a bajszos férfi nézett velem szembe. Kellett pár pillanat, mire rájöttem, hogy a csattanás annak a jele volt, hogy levette a

bőröndjét. Valószínűleg meglepődött, mert nem szólalt meg, én meg gyorsan a szám elé tettem a mutatóujjam. A férfi kiment a kupéból, én meg felsóhajtottam. Szerencsém volt – gondoltam.

Már épp elhelyezkedtem volna az előző, alvópozíciómba, mikor kinyílt a kupé ajtaja. A bajszos férfi volt az, mellette egy kék egyenruhás nővel. Lebuktam. A nő elkezdett morogni, hogy “mégis mit képzelsz” meg “mit keres ez ott”, ilyeneket váltogatott, én meg lassan, megalázottan lemásztam. Nem szólaltam meg, de nem is tudtam volna megszólalni. A nő végigmért. Láta az előző napi gyűrött pólómat, látta a tegnapi gyorsan magamhoz vett, molyrágtatott pulóveremet, és az esti diófa alatti alvástól földes nadrágomat. Megcsóválta a fejét, és csak annyit mondott a bajszos férfinak: “Vajon mióta lehetett ott?”

Ügyet sem vetett rám, egyikük sem. Talán némaságom, talán szerencsétlen kinézetem mentett meg tőlük, ezt már soha nem tudom meg, mindenesetre hálás voltam nekik. A vonat nagy fütttyögéssel megállt. Nem akartam provokálni őket azzal, hogy fentmaradok, így aztán letámolyogtam a bajszos férfi után az állomásra.

Messze nem voltak annyian, mint induláskor, de ettől még egy forgalmas állomás volt. Megint elaludtam a nyakam a szűk helyen, úgyhogy nyújtózni kezdtem, közben valamilyen táblát kerestem. Megint elővettem anyám levelét, hogy megnézzem a címet. London, Chapter Road 451/c. Ahogy tekingettem körbe, hamar kiderült számomra, hogy ez nem a londoni főpályaudvar, de ezen kívül jó irányban vagyok, ez London külvárosa lesz. Arról viszont, hogy hogy fogom megtalálni a Chapter Road-ot, fogalmam sem volt.

Végiggondoltam a lehetőségeimet. Első lehetőség: megpróbálok egy térképet szerezni. Második lehetőség: elindulok, amerre a lábam visz. Harmadik lehetőség: megkérdezek valakit. Az utolsó verzió annyira abszurdnak tűnt, hogy nevetni kezdtem. Utálom, ha csak úgy hozzám szólnak, nekem már a szembeszomszéd Mrs. Alexanderrel való beszélgetés is egy kisebb kálvária volt, vadidegeneket egy ismeretlen helyen nem fogok elkezdni leszólolgatni. Azt viszont be kellett látnom, hogy térképet szerezni nagy hirtelen, pénz nélkül nem fogok tudni, illetve azt is, hogy a “megyek, a hova a lábam visz” csak az elveszettségemet fogja növelni.

Mégiscsak a harmadik lehetőség lesz a jó, gondoltam. Megint át kell lépnem a saját határait, mint az elmúlt napokban már annyiszor. Ki tudja, a végén még egyszer a járdán fogok biciklizni. Vagy nem fogok odafigyelni, hogy a paplan melyik vége néz felém esténként. Az is lehet, hogy nem fogom az autókat számolni. Beleborzongtam a gondolatba, hogy valaki teljesen más legyek, mint ami vagyok és amit megszoktam.

Végül egy fiatal lányt néztem ki magamnak. Ott ült a pályaudvari váróban, maga elé meredt, közben folyamatosan a telefonját bámulta. Várt valakit. Nem engem, gondoltam, de most velem kell beérnie. Közelebb mentem. Onnan láttam, hogy a lány sír. Vagy sírt korábban. Ez eltántorított. Nem rám van szükség – gondoltam. Aztán eszembe jutott, hogy talán már csak néhány percre vagyok attól, hogy anyámmal beszéljek. Loptam a métereket köztem és a lány közt, közben néha emberek robogtak el mellettem, kiabáltak, káromkodtak, voltak, akik még búcsúzkodtak a családtagjaiktól. Annyira picire húztam össze magam, amennyire csak tudtam. Nagy levegőket vettem. Beszív, kettő, három, négy, benntart, kettő, három négy, kifúj, kettő három négy. Kicsit nyugodtabb lett a szívverésem, miközben egyre közelebb kerültem a padhoz. Odaértem, akkor láttam, hogy a lány tényleg nagyon sírt, tele volt a szeme könnyekkel. Rám nézett, kicsit elmosolyodott, inkább csak udvariasságból, aztán visszafordult, nézett tovább maga elé, időnként pedig a telefonjába.

Megköszörültem a torkom, mint a felnőttek, mikor nagyon fontos dolgot akarnak mondani. “Szerinted se fog eljönni, ugye?” “Nem tudom.” A rövid párbeszédünk annyira zavarba hozott, hogy még azt is elfelejtettem egy pillanatra, hogy mit is akartam eredetileg kérdezni. Néztem egy darabig a lányt, aki egyre jobban sírt. Mondanom kellett valamit. “Mi a baj?” “Mára beszéltük meg, és nincs itt. Pedig el akartam menni vele Oxfordba.” Alig értettem a mondatait a szipogástól. Örültem, hogy nem kérdezte meg, hogy mit csinállok itt egyedül. Más valószínűleg megkérdezte volna, de ő a sírásával volt elfoglalva. Vártam kicsit, hátha megnyugszik – próbálkozott vele, de nemigen sikerült. Úgyhogy ültünk szótlanul, csak a szipogását hallottam. Mintha a pályaudvar eltűnt volna, csak ő és én maradtunk. Próbáltam nem zavarni, nehogy megbántódjon, de időnként felnéztem az órára. Az idő már jócskán délutánba fordult, én meg még mindig nem tudtam, hogy jutok el édesanyámhoz.

Végül rászántam magam, és megkérdeztem: “nem tudod, merre van a Chapter Road 451/c?” A kérdés annyira váratlanul jött, hogy egy pillanatra szipogni is elfelejtett. A telefont, amire eddig csak rá-rápislantott, most egy határozott mozdulattal elővette és elkezdte veszettül nyomkodni. Végül megmutatta nekem térképen, hogy merre van. Le kell menni az aluljáróba, onnan a Willesden Junctionnál kell leszállni, és onnan már közel lesz.

Nagyon örültem, ezt meg is mondtam a lánynak. Ő meg elmosolyodott. Nagyon szép mosolya volt, és sokkal jobb volt így látni, mint szipogva. Azt mondtam neki, kitartást és hogy ha én lennék, akire vár, biztos idejönnék. Erre felnevetett. Tetszett a nevetése, de nem volt időm ezen gondolkodni. Elindultam a metró felé.

Sose metróztam még korábban. A lány eligazított, hogy le kell menni a mozgólépcsőn, és ott a nyolcas vagy a négyes számot kell keresni. Balszerencsés, mindkettő páros és egyik sem prímszám, ez így nem lesz jó. Ahogy ráálltam a mozgólépcsőre, megijedtem. Elindult aladtam a föld. Egyszer, mikor az iskolában rosszul viselkedtem és összeverekedtem egy Wayne nevű gyerekkel, aki azért bántott, mert nem voltam hajlandó, csak minden második lépcsőfokra lépni, és az igazgató úr behívta apámat elbeszélgetésre, ott mondta azt apa, hogy “legszívesebben elsüllyednék szégyenemben”. Az lehet ehhez hasonló, gondoltam, de közben meg nem szégyelltem magam, hiszen itt voltam Londonban, és mindjárt találkozni fogok édesanyámmal, csak erre tudtam gondolni.

Mikor leértem az alagútba, hirtelen minden összemosódott. Emberek kiabáltak és rohanguáltak körülöttem, a metrókocsik félelmetesen nyelték el és köpték ki magukból az embereket, mintha sokszájú sárkányok lennének. Nem vagyok beszari, hiszen már tizenöt vagyok, de be kell vallanom, féltem. Beszív, kettő három négy, benntart, kettő, három, négy, nyugalom, Christopher, óriási nyugalom, kifúj – nem tudom kifújni, nem merem, le kell ülnöm. Oldalra támolyogtam, és leültem az egyik padra. Megint megállt egy kocsí előttem, nagy robajjal kinyílt az ajtó és rengeteg ember ugrott le róla, volt olyan, aki épphogy le tudott szállni, mielőtt az ajtók ismét becsukódtak és a metró elrobogott. Féltem, hogy ha egyszer felszálllok, akkor nem tudok majd leszállni. Mi van, ha odacsípi a cipőfűzőmet az egyik ajtó, és magával ránt a metró? Mi van, ha valaki a nagy sietségben véletlenül belök engem a vonat alá? Ilyen szörnyű gondolataim voltak, beszív, Christopher, nyugalom, kettő, három négy, benntart, kettő, három négy, kifúj, kettő, három, nem tudom, mi lesz velem, itt ragadok örökre.

Elkezdtem számolni, hogy hány kocsí megy el előttem. A számolás mindig megnyugtató. A tizenharmadiknál tartottam, mikor egyszer csak azt éreztem, hogy elmúlt a baj. Már nem féltem. Megszoktam a kocsikat. Elkezdtem számolni, hogy mennyi idő telik el az ajtók kinyitása és becsukása között. Felálltam a vonal mögé, ahogy a többi embertől láttam. Jött a következő szerelvény. Ajtó nyílik. Emberek le. Tizenhárom másodperc. Egy rényi hely

felszabadult az előttem lévő ajtónál. Tizenöt, tizenhat, tizenhét. Fent vagyok. Tizennyolc, tizenkilenc. Huszonkettőnél megszólalt egy riasztó hang, és az ajtókat becsukták.

Úton voltam.

Hallgattam a metró zaját, és megpróbáltam kisilibazálni a táblán lévő feliratokat. Messze voltak, és gyorsan mentünk, én meg még álmos is voltam, így nem volt könnyű. Végül leszálltam ott, ahol a pályaudvari lány mondta. A mozgólépcsőn kicsit megijedtem, hogy fölfelé menve majd beütöm a fejem valamibe, így jó kicsire összehúztam magam. Végül felértem a felszínre, és körbenéztem. Már félhomály volt, az emberek látszólag hazafelé mentek a munkából. Nem tudom, mennyi időt töltöttem a metróban, de messze volt már a délután, amit a pályaudvari óráról olvastam le. Magabiztosan elindultam az egyik irányba. Mentem egy háztömbnyit, aztán becsuktam a szemem. Felidéztem a térképet, amit a lány mutatott a pályaudvaron. Jobbra. Aztán egyenesen végig, és négy háztömb után balra. Sőhajtottam egyet és elindultam. Az emlékezetem vitt, nem is a lábam. Alig gondoltam valamire, csak mentem abba az irányba, amiről tudtam, hogy anyámhoz vezet.

Kis idő múlva egy nagyon szép parkhoz értem. Tele volt fákkal, rengeteg kutya rohangált a kerítés mentén, a gazdáik meg hangosan beszélgettek és labdákat dobáltak nekik. Itt kell balra fordulnom!

Balra fordulva egy hasonló utca tárult elém, mint ahol apával laktam. Felnéztem a ház oldalára.

“Chapter Road.”

Megérkeztem.

A 451/c ott volt a parktól két háznyira. Nagy levegőt vettem. Mindjárt találkozni fogok anyukámmal.

Elővettem a zsebemből a levelét, és mégegyszer elolvastam, csak hogy lássam az írását, mielőtt bemegyek. Egy nagy kapcsoló volt a kerítésen, sokkal nagyobb, mint a miénk. Megnyomtam. Bentről kellemes csengőszó hallatszott. Utána emberi beszéd zaja. Nagyon izgultam, ezért becsuktam a szemem. Beszív, kettő, há –

“Christopher! Te mit keresel itt?”

Ez volt anyám első szava hozzám. Kinyitottam a szemem. A nő, akit a Big Ben előtt láttam, itt állt előttem. Hosszú, hullámos barna haja a válláig ért, kék szeme most fáradtan csillogott. Az ajtóban, mögötte megjelent egy magas, szemüveges férfi. Felismertem. Mr. Shears!

Anya kinyitotta a kaput és magához ölelt. Levendulaillata volt. Nem szóltam semmit. Eszembe jutott, hogy mennyire éhes vagyok, és kezdtem fájni is, de nem szóltam semmit. Nem szeretem, ha ölelgetnek, de most hagytam magam. Anya sem szólt semmit, csak hangtalanul sírt. Így álltunk egy pár percig. Mr. Shears kijött az ajtóba és nézett minket. Volt a tekintetében valami ijesztő. Eszembe jutott, hogy tegnap még őt gyanúsítottam Wellington halálával. Mintha évekkkel ezelőtt történt volna az egész.

Anya behívott a házba, ahol megterített asztal várt. “Épp enni készültünk.” – mondta Mr. Shears. “Hogy kerülsz ide?” – kérdezte megint anya.

Én pedig leültem a megterített asztalhoz és mesélni kezdtem. Elmondtam mindent. Wellingtont, a nyomozást, hogy hogy vette el apa a jegyzetfüzetemet, hogy mennyire

megijedtem tőle, mikor megtalált a szobában, a diófát, a vonatutat. Mindent. Soha nem beszéltem ennyit, mint akkor, de most valahogy jól esett elmondani mindent. Mesélés közben a szemem sarkából figyeltem Mr. Shearst. Rezzenéstelen arccal ült, ijesztő volt. Nem mertem kimondani, de félttem tőle, anyának viszont nagyon jó illata volt és nagyon jó volt, hogy újra látom. Azt is elmondtam neki, hogy azt hittem meghalt, ennek anyja láthatóan nem örült.

Épp ott tartottam a történetben, hogy hogyan mosolygott rám a lány a pályaudvaron, amikor megint csengettek.

Anya ijedten felállt és az órájára nézett. Késő volt már, és nem vártak senkit. Engem se vártak, de ez most más volt. Még a csengő is ijesztőbb volt, mint amit én hallottam, nem kellemes dallamot játszott, hanem durva, fenyegető zenét.

Az ajtóban egy rendőr állt. Hosszan beszélgetett anyával az ajtóban. Kikukucsáltam anya háta mögött, megláttam a rendőr mellett apámat. Megijedtem. Nem szóltam semmit. Velem szemben Mr. Shears ült, még mindig nagyon ijesztő tekintettel. Nem akarok itt maradni, ha ő is itt van, gondoltam, de nem szóltam semmit.

Apám hangját hallottam. “Jenny, te is tudod, hogy nem maradhat itt. Én neveltem eddig, tűvé tettem érte az egész várost, fogalmam se volt, hogy idejön.” Aztán anyám is hangosabban beszélt. Veszekedtek. Időnként a rendőr szakította meg. Az ajtóban kiabáló felnőttek, velem szemben meg ez az ijesztő férfi. Egyre rosszabbul éreztem magam.

Végül a rendőr és apám is elment. Anya visszajött az ajtóból és rám nézett.

“Jól vagy, Christopher?”

Nem válaszoltam. Nem akartam neki elmondani, hogy félek. Hogy mennyire nem vagyok jól.

Anya megágyazott nekem a vendégszobában. “Ha baj van, nyugodtan gyere át” - mondta. Még mindig nagyon jó illata volt. Bár nem éreztem magam biztonságban, annyira álmos voltam, hogy egyből elaludtam.

Másnap, mikor felkeltem, csak anya volt otthon. Palacsintát csinált reggelire. Apa szinte soha nem csinált ilyet. Finom palacsintaszag járta be a lakást. Leültem, és falni kezdtem, mint aki évek óta nem evett. Közben anya beszélt hozzám. Mesélt nekem arról, hogy mennyire sajnálja, hogy otthagyt, hogy mennyire nehéz volt neki, hogy nem láthatott, és hogy mennyire nem érezte jól magát apám mellett. “Apád egy nehéz eset.” Ez nem tudom, mit jelent, de nem kérdeztem vissza,

“Haza akarok menni.” – mondtam végül. “Haza akarok menni, találkozni akarok Siobhannal, és hamarosan az iskolába is vissza kell mennem, vizsgáim lesznek” – mondtam.

Anyám nem szólt semmit, csak bólintott, aztán annyit mondott: “Hazamegyünk.”

A napot együtt töltöttük. Anyával elsétáltunk a Big Benhez. Élőben egészen más volt, mint a fényképeken és tényleg tetszett. Megmutatta nekem a Hyde Parkot, a Parlamentet, utaztunk piros emeletes buszon, elvitt a British Múzeumba. Közben egyfolytában beszélgettünk. Sokat kérdezett. Meséltem neki Mrs. Shears almáspitéjéről, meg Sherlock Holmes-ról, meg egy csomót Siobhanról. Néha a semmiből megölelt, de már nem zavart. Mindig a levendulaillatát éreztem.

A hétvégén aztán anya összekapolt egy bőröndbe, rám nézett és megint azt mondta, amit pár nappal korábban. “Hazamegyünk, Christopher.”

Megint felszálltunk a metróra, elmentünk a főpályaudvarig. Megint felszálltunk a vonatra, ezúttal a másik irányba, és én végre nem féltem, mert ott volt velem végig.

Mikor hazaértünk, apa nyitott ajtót. Nem beszéltem vele azóta, hogy ott ült, és verte a fejét a falba a szobájában. Nem akartam vele beszélni. Mikor beléptünk az ajtón, nagyon fagyos lett a hangulat. Én addig mindig azt hittem, hogy ez a kifejezés azt jelenti, hogy ülünk a hidegben, sose értettem, hogy de akkor miért nem kapcsoljuk be a radiátort, de itt megértettem, hogy nem attól “fagyos”, hogy hideg van, hanem hogy az emberek nem szólnak egymáshoz.

Aznap apa nem aludt otthon. Elment. Anya szerint “időre van szüksége”. Én nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy apa nem akar anyával lenni. Másnap se jött haza. És harmadnap sem.

Egyik nap anyával átmentünk Mrs. Shears-hez. Mrs. Shears láthatóan mérges volt anyára. Anya hosszan bocsánatot kért tőle. Mrs. Shears láthatóan nem bocsátott meg neki, de hosszan beszélgettek. Ezúttal csinált almás pitét is. Csendben majszoltam, és közben arra gondoltam, mennyi mindent fogok Siobhannak mesélni.

Eljött a szünidő vége. Hétfőn bementem az iskolába, utána pedig Siobhanhoz.

“Képzeld, Siobhan. Már egy csomó érzelmet felismerek.” “Igen, Chris? Miket?”

És akkor felsoroltam.

Láttam dühös embert, szomorú embert, gondterhelt embert, félelmetes embert, ijedt embert, vidám embert, zavart embert, megtudtam, hogy elsüllyedni szégyenemben nem a mozgólépcsőt jelenti és még azt is tudom, milyen a fagyos hangulat.

Most pedig, ahogy Siobhan rám nézett, azt is megtudtam, milyen a büszkeség.

Mikor kimentem az iskolából, apa várt rám az épület előtt. Megijedtem tőle. Integetett nekem, az arcán nem a szokásos haragot vagy idegességet láttam. Apa kifejezetten kedves arcot vágott. Legközelebb ezt is elmondom Siobhannak. Utaztam egyedül metrón, így már nem félek, gondoltam, és közelebb mentem. Apa hívott, hogy szálljak be az autóba. Beszálltam. Némán mentünk, de ez nem az a fajta némaság volt, amit a rendőröktől hazafelé éreztem. Otthon aztán kiszálltam az autóból, apa is jött, de a kapunál megtántorodott.

“Anyád itthon van?”

“Igen.”

Apa nyelt egyet. Én elindultam az ajtó felé. Mielőtt benyitottam volna, visszafordultam.

“Bejössz?”

Apa bólintott. Együtt léptünk be a házba. Anya először döbbenten nézett, mikor meglátta apát. Aztán közel léptek egymáshoz. Apa kitárta a kezét, és megölelte anyámat.

Azóta is így élünk, apa, anya meg én. Készülök a vizsgáimra, heti háromszor járok Siobhanhoz. Apa azt mondta, most már elég nagy vagyok, és kaptam tőle egy kutyát.

Néha Mrs. Alexander is átjön hozzánk, olyankor együtt vacsorázunk. Apa és anya egyre többet beszél egymással. Néha hangosan nevetnek.

A kutyát Wellingtonnak neveztem el. Vigyázni fogok rá.

Lehet, hogy nincs humorérzésem, de hogy kutyagyilkos nem vagyok – az biztos. Én Christopher vagyok, és mindent kinyomoztam. És lehet, hogy mindig csak a baj van velem, de a végén valahogy jóra fordult minden. Néha, mikor otthon játszom Wellingtonnal, eszembe jut mennyi minden történt azon a nyáron, mikor alig néhány nap alatt felfordult minden.

És az is egy Wellington nevű kutyával kezdődött. Most meg szintén egy Wellington nevű kutyával végződik. Ha én lennék Sherlock Holmes, most kéne azt mondanom, hogy “Látja, Watson, nincs olyan, hogy lehetetlen ügy.”

De én nem Sherlock Holmes vagyok, hanem Christopher, és most már nincs is velem annyi baj, mint azelőtt.